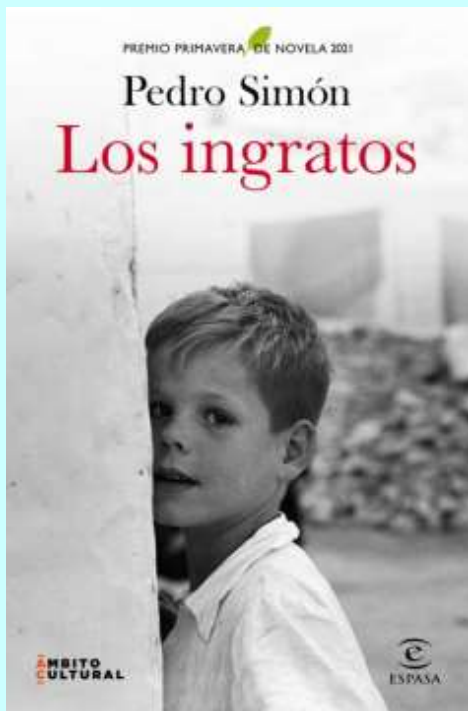

LOS INGRATOS / PEDRO SIMÓN

Editorial: Espasa
Año de publicación: 2021
Páginas: 286 p.
Temática: Novela

¿Puede una novela transportarnos a esa España rural de los años 70 que nos parece tan lejana en el tiempo y sin embargo tratar temas que nos puedan parecer actuales en pleno siglo XXI? Pues sí, y ese es el gran acierto de esta novela que ha resultado ganadora del Premio Primavera de Novela de este año.

El argumento es el siguiente: una familia se ve obligada a trasladarse a un pequeño pueblo debido a que la madre va a ejercer de profesora en la escuela y con ella le acompañan sus dos hijas mayores y David, el pequeño, a través de cuyos ojos vemos el retrato de una España que está empezando a salir de la dictadura, “donde se viajaba sin cinturones de seguridad en un Simca y la comida no se tiraba porque no hacía tanto que se había pasado hambre”. Él es el verdadero protagonista de una historia en la que conocerá a una mujer mayor, Emerita, con un trágico pasado, y que se convertirá en su cuidadora, enseñándole ese tipo de cosas de la vida que no se aprenden en la escuela pero que son muy importantes.

En esta novela no hay giros dramáticos en el argumento, ni grandes sucesos que condicionen el carácter de los personajes. Lo que hay simple y llanamente es una descripción de la vida de unas personas de una manera clara y sencilla y sin pretender juzgarlas como buenas o malas, sino mostrar que son seres humanos que se equivocan y aciertan, y que se ven influenciadas por el tiempo y el contexto que les toca vivir. No hay personajes “puros” y perfectos sino que todos ellos tienen matices que dependen de las situaciones que deban afrontar en su vida.

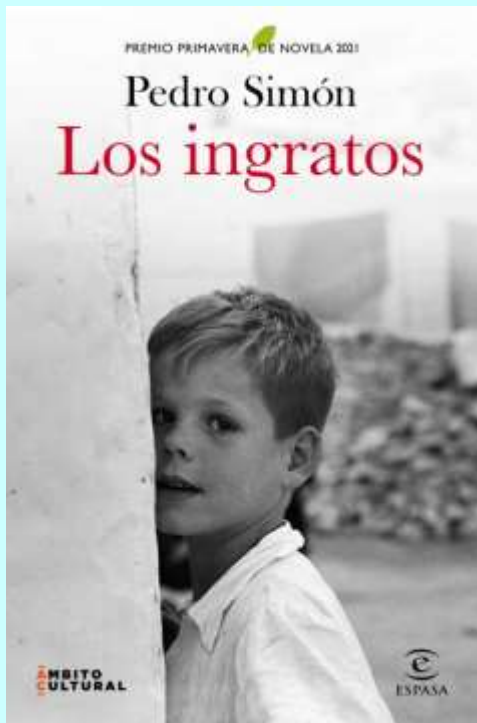
No hay, tampoco, un tema principal que vertebre toda la novela sino que más bien se va alimentando de ideas sueltas que se van aportando en cada uno de los episodios que se narran, como pueden ser la soledad, el aprender a convivir con la culpa del pasado, la importancia de los adultos en el desarrollo de los niños como personas, y sobre todo, la ingratitud mostrada hacia aquellas personas que lo dieron todo por nosotros y que una vez que dejan de ser útiles pasan a ser un estorbo en nuestras vidas.

Es cierto que se juega mucho con la nostalgia, pero uno de los aciertos de la novela es justamente ese, el llevarnos a un lugar en una época concreta que mucha gente que lo haya vivido reconocerá indudablemente. Se refleja perfectamente el ambiente de un pueblo pequeño en el que todos se conocen y lo saben todo los unos de los otros, los niños corretean libremente por las calles y deben combatir el aburrimiento usando su imaginación en una época en la que no hay consolas ni videojuegos.

Así pues, estamos ante una novela muy recomendable y fácil de leer que nos hará reflexionar pero que también nos hará esbozar más de una sonrisa y es posible que soltar alguna lágrima. Porque, ¿qué es la vida sino una sucesión de alegrías y penas? Pues eso, justamente lo que esta novela nos muestra.

LOS INGRATOS / PEDRO SIMÓN

Editorial: Espasa
Any de publicació: 2021
Pàgines: 286 p.
Temàtica: Novel·la

Pot una novel·la transportar-nos a eixa Espanya rural dels anys 70 que ens sembla tan llunyana en el temps i no obstant això tractar temes que ens puguen semblar actuals en ple segle XXI? Doncs sí, i aqueix és el gran encert d'aquesta novel·la que ha resultat guanyadora del Premi Primavera de Novel·la d'enguany.

L'argument és el següent: una família es veu obligada a traslladar-se a un xicotet poble pel fet que la mare exercirà de professora a l'escola i amb ella li acompanyen les seues dues filles majors i David, el xicotet, a través dels ulls del qual veiem el retrat d'una Espanya que està començant a eixir de la dictadura, "on es viatjava sense cinturons de seguretat en un Simca i el menjar no es tirava perquè no feia tant que s'havia passat fam". Ell és el vertader protagonista d'una història en la qual coneixerà a una dona major, Emerita, amb un tràgic passat, i que es convertirà en la seua cuidadora, ensenyant-li aqueix tipus de coses de la vida que no s'aprenen a l'escola però que són molt importants.

En aquesta novel·la no hi ha girs dramàtics en l'argument, ni grans successos que condicionen el caràcter dels personatges. El que hi ha ras i curt és una descripció de la vida d'unes persones d'una manera clara i senzilla i sense pretendre jutjar-les com a bones o dolentes, sinó mostrar que són éssers humans que s'equivoquen i encerten, i que es veuen influenciades pel temps i el context que els toca viure. No hi ha personatges "purs" i perfectes sinó que tots ells tenen matisos que depenen de les situacions que hagen d'afrontar en la seua vida.

No hi ha, tampoc, un tema principal que vertebrar tota la novel·la sinó que més aviat es va alimentant d'idees soltes que es van aportant en cadascun dels episodis que es narren, com poden ser la soledat, l'aprendre a conviure amb la culpa del passat, la importància dels adults en el desenvolupament dels xiquets com a persones, i sobretot, la ingratitud mostrada feia aquelles persones que ho van donar tot per nosaltres i que una vegada que deixen de ser útils passen a ser una nosa en les nostres vides.

És cert que es juga molt amb la nostàlgia, però un dels encerts de la novel·la és justament aqueix, el portar-nos a un lloc en una època concreta que molta gent que l'haja viscut reconeixerà indubtablement. Es reflecteix perfectament l'ambient d'un poble xicotet en el qual tots es coneixen i ho saben tot els uns dels altres, els xiquets rondan lliurement pels carrers i han de combatre l'avorriment usant la seua imaginació en una època en la qual no hi ha consoles ni videojocs.

Així doncs, estem davant una novel·la molt recomanable i fàcil de llegir que ens farà reflexionar però que també ens farà esbossar més d'un somriure i és possible que soltar alguna llàgrima. Perquè, què és la vida sinó una successió d'alegries i penes? Doncs això, justament el que aquesta novel·la ens mostra.